

**C**ansa que sempre se li atribueixi el desig de ser ministre?

—Sí, molt, però la feina la fan els cansats. Però n'estic tip, sí.

—Tot i això, ara s'ha reprès amb força el debat de si cal que el catalanisme participi directament en un govern d'Espanya.

—Comparteixo la necessitat de participar-hi. Però és una reflexió al marge del fet que jo hi participi personalment. Però que quan un fa la reflexió automàticament, se li pengi la fama... En el passat, en l'època socialista i del PP, vaig tenir l'oportunitat de poder ser ministre i vaig dir que no. D'altra banda, hi ha gent que vol reduir el meu capital polític al desig de ser ministre i prou. Un dirigent d'ICV, en Boada, va dir una vegada que jo volia ser ministre des que vaig fer la primera comunió! I a més, depèn com es redueixi la reflexió, dóna titulars equívocs.

Crec que el catalanisme polític ha d'implicar-s'hi. L'únic parèntesi en el qual el catalanisme no ho ha fet és en els anys de govern de CiU. Ho havia fet la Lliga, Acció Catalana, ERC... Crec que ha arribat l'hora de fer-ho. No ara mateix, ara tenim primer un referèndum i després unes eleccions al Parlament de Catalunya, on intentarem guanyar per un marge més ampli. I després hi haurà les eleccions espanyoles.

—Artur Mas defensa entrar en un Govern espanyol, però quan CiU torni a governar Catalunya...

—I jo no he dit pas mai el contrari.

—Però es pot entrar en un govern d'Espanya sense governar Catalunya?

—És que jo tinc tota la confiança que entrarem al Govern de la Generalitat. Però de tota manera és un debat que no m'interessa obrir, perquè després se simplificarà. Penso que al catalanisme polític li interessa entrar en el Govern de l'estat. A partir d'aquí, no he dit mai que hagi de ser demà passat, ni les persones, ni que hagi de ser en les pròximes eleccions, ni amb CiU dins o fora... És una reflexió genèrica. I, a partir d'aquí, com que no és possible per a demà, no paga la pena que discutim.

—Com van les relacions amb Convergència?

—Estan mesurablement millor les relacions entre en Mas i en Duran que entre Carod i Puigcercós, o en Montilla i

Josep Antoni Duran i Lleida (1952, el Campell, Llitera) és diputat al Congrés i president portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i una de les peces clau en la recomposició de les relacions entre CiU i PSOE.



**“Qui pensi que l'Estatut es podrà canviar en 2, 5 o 15 anys, somia truites”**

Maragall. Som dos partits diferents, que podem tenir de tant en tant algunes diferències, però en Mas és el meu candidat a la presidència de la Generalitat. I sap que pot comptar amb mi pel que faci falta per guanyar les eleccions. Ja va guanyar les anteriors, i ara ho hem de fer per un marge més ampli.

—Creu que des de la mateixa federació s'ha afavorit la confrontació de la seva imatge amb la d'en Mas?

—No ho sé, ni m'interessa. Cadascú té el seu paper, jo en la política espa-

nyola, ell en la política catalana. Penso que CiU necessita els dos lideratges i la seva complementaritat. Sé que som dos dels líders més valorats a Catalunya, per tant, CiU té un actiu doble.

—Sí que és cert, però, que la manera com es va tancar l'Estatut va generar malestar entre Unió i Convergència. Això ja s'ha superat?

—Allò va passar el 21 de gener. Ja han passat mesos... Bé, per què ocultar que em va molestar com es van fer les coses? Però el malestar em va durar 72



si volem un nou Estatut, millor que el del 1979, o si volem continuar amb el del 1979, tal com vol el PP. De fet, l'únic que ho vol és el PP, perquè Esquerra té una decisió presa per altres motius que no són l'Estatut, sinó per com i qui va gestionar el resultat final.

**—Doncs parlem de l'Estatut.**

—Sí. Aquest és un Estatut que ens reconeix irreversiblement com a nació. Diuen que és en el preàmbul, sí, però tot i així té validesa jurídica. Hi ha un reconeixement per primera vegada en les pàgines del *Boletín Oficial del Estado* que Catalunya és una nació. També hi ha el respecte als drets històrics, que ens permeten tenir alguna competència singularitzada. Quant a competències, aporta una descripció tipològica difícil de perfeccionar sobre què és competència compartida, exclusiva, etc. Hi ha un increment considerable del sostre competencial del 1979: en gestió d'infraestructures com els trens de rodalia, en immigració, incrementa també la capacitat de poder judicial de Catalunya...

L'Estatut garanteix l'autonomia financera. No vol dir més diners, sinó que els que gastem, amb l'increment de la cistella d'impostos, els tenim garantits des del principi i no hem d'esperar fins que Madrid ens pagui el taló. També modifica els criteris de compensació, de solidaritat, amb uns plantejaments que van bé a Catalunya, a les Balears, a València, que respectaran el que aporta cadascú i limitarà la solidaritat als serveis bàsics d'educació, sanitat i de benestar social. A més, es respectarà el principi d'ordinalitat, és a dir, no s'alterarà la nostra posició en la distribució de les rendes per PIB disponible. També reconeix un deute històric en inversió pública de l'estat a Catalunya, que l'hauran de pagar durant set anys, amb una inversió equivalent al PIB. És un Estatut molt millor del que teníem.

**—Tot i això, CiU diu que l'Estatut del 30 de setembre del 2005 és un horitzó polític per a una generació. Per tant, es tracta d'un Estatut amb una vigència limitada?**

—El nostre projecte és el que es va aprovar el 30 de setembre. Ara, pensar que aquest Estatut, malgrat saber que no és el que volíem, es podrà canviar en cinc, dotze o quinze anys és somiar truites. Jo no vull enganyar la gent. Ai-

xò vol dir que aquest Estatut ha d'hipotecar futures generacions? No. Que és per a tota la vida? No. Per tant, la propera generació de polítics —que ja està aquí, a casa, en una segona fila— poden decidir reformar aquest Estatut, com els espanyols ho poden fer amb la Constitució. El que no podem fer és enganyar la gent i dir que acabem d'aprovar això i d'aquí a cinc anys ja ho canviarem.

**—Però en la qüestió del finançament, Catalunya no ha aconseguit acostar-se al que País Basc i Navarra tenen amb els seus estatuts actuals. Què hi ha de diferent?**

—Convé que expliquem que el concert econòmic a Navarra i Alaba el van tenir fins i tot durant el franquisme... Perquè s'entengui per què els uns sí i els altres no.

Però la raó principal no té res a veure amb drets històrics o no. La raó principal és que si s'apliquessin els criteris de la quota a Catalunya, atesa la nostra dimensió demogràfica i la nostra aportació al PIB, s'acabaria Espanya. Aquesta és la raó per la qual no tenim concert econòmic.

**—Després del referèndum, en principi, eleccions al Parlament. Canviarà gaire, malgrat els sorolls, el pa-norma electoral català?**

—Jo espero un increment suficient de CiU per impedir que es reediti el tripartit, perquè si poden, el reeditaran. Seria un desastre que el tripartit continués governant Catalunya. Aquests dos anys i mig han estat horribles; d'un govern que no ha estat cohesionat, que no ha infós confiança a la ciutadania. És un govern que ha fet perdre respecte a Catalunya a l'estat i a Europa. I que té mig país paralytitzat, com per exemple el quart cinturó, que no es fa perquè Esquerra i Iniciativa no ho volen. O la connexió elèctrica amb França, que els dos partits petits no volen fer aquesta obra de Govern.

**—Dos exemples del que abonen els que parlen de sociovergència, no?**

—Sí, però és que no cal estar en coalició per poder coincidir. Entre els socialistes i CiU, pel fet de ser les dues primeres forces del país, hi ha d'haver força àmbits de consens. És de calaix. El que no pot ser és que, d'aquí, es treguin derivades polítiques esotèriques.

hores. Puc tenir defectes, segur, però una virtut que tinc és la responsabilitat i saber també que això s'ha de superar i passar pàgina. Ja la vaig passar fa molts mesos.

**—Entrant en el debat estatutari, com troba el nivell, pensant en el ciutadà, del debat polític de l'Estatut?**

—Ens agradaria que es parlés més de l'Estatut i dels seus continguts. Jo ho intento, però és difícil. I no és solament problema dels polítics, també dels mitjans de comunicació. Si jo explico coses de l'Estatut i em fan una pregunta sobre el que acaba de dir Maragall, si tinc la temptació d'opinar sobre la qüestió, demà s'ha acabat i el mitjà de comunicació no parlarà del que hauré dit de l'Estatut, sinó del que jo hagi dit sobre Maragall.

Cal aïllar el debat polític sobre Maragall, el seu successor, el tripartit, etc. Per això hem demanat que les eleccions es fixin ara mateix, per deixar clar que el 18 de juny no es vota altra cosa que

—El PP de Catalunya ha recuperat el discurs de la possible col·laboració amb CiU. Quin paper creu que podrà representar el PPC en la propera legislatura?

—Sincerament, i amb tot el meu respecte, cap. Això és pura propaganda i un contrasentit. Com es pot oferir honestament una relació amb Convergència i Unió, ara que sortim de dos anys i mig en què el Partit Popular ha estat empastifant per tot Espanya amb una campanya contra l'Estatut i Catalunya!

—Tal com estan les relacions entre els partits, el PSC ara és el partit que té més possibilitats de combinar acords postelectorals: revalidar el tripartit o explorar un acord amb CiU...

—Qui diu que nosaltres no podem pactar amb els uns o amb els altres?

—Però hauria de canviar la relació entre CiU i ERC, no?

—No entro en càlculs postelectorals. Nosaltres volem aconseguir guanyar una confiança prou clara dels ciutadans, no la del PSC o d'Esquerra. Tot i això, sí que crec que els socialistes i nosaltres, i també Iniciativa —perquè té un comportament més seriós, malgrat alguns pals que han posat en polítiques ambientals o d'habitatge—, tenim l'obligació de treure conclusions del que ha passat en aquests dos anys i mig. I una de les realitats que ha emergit és comprovar que ERC no té cultura de govern.

—Més enllà de cicles electorals, un cop acabat el debat de l'Estatut, què ha de fer el catalanisme a partir d'ara?

—Ha de continuar defensant la realitat nacional del país, sabent que la llengua i la cultura són eines bàsiques de la nostra realitat nacional. Tenim també l'important repte de la immigració. Aquest és un problema que hem d'afrontar deixant de banda els llenguatges políticament correctes, i sense caure en l'extrem en què pràcticament ha caigut el senyor Acebes, amb declaracions racistes i xenòfobes, quan ha vinculat inseguretat ciutadana amb immigració. Per tant, tenim molta feina a fer. El catalanisme no s'exhaureix amb l'Estatut.

Enric Rimbau

Els socis d'Òmnium Cultural van decidir, en una consulta interna celebrada al llarg de la segona quinzena del mes de maig, que l'entitat havia de posicionar-se en favor de l'Estatut. Això no obstant, l'estret marge de diferència entre les dues opcions ha portat la junta de govern a apostar per mantenir una posició neutra.

## Òmnium Cultural: sí, però no

Òmnium Cultural, l'associació de defensa de la llengua i de la cultura catalanes de referència al Principat, no farà campanya activa per cap opció per al referèndum del nou Estatut d'Autonomia de Catalunya. Així ho va decidir la junta de govern d'aquesta entitat després de fer una consulta interna i comprovar que l'opinió dels seus associats està dividida gairebé a meitat i meitat. No debades, un 44,6% dels socis que van votar consideren que l'entitat s'hauria de posicionar de manera favorable al nou Estatut i un 38,9% creuen que hauria d'apostar pel no. La decisió de la junta de no prendre partit, tanmateix, contrasta amb la voluntat de la gran majoria de socis que van votar, car el 70% van contestar afirmativament quan se'ls va preguntar si Òmnium havia de manifestar públicament la seva posició en el referèndum que se celebrarà el proper 18 de juny. Segons Eduard Voltas, vicepresident segon d'Òmnium Cultural, "aquests resultats indiquen que els socis volen que l'entitat es mulli, és a dir, coincideixen amb la junta a dir que l'entitat no ha d'estar callada en els afers públics, però, en canvi, respecte a quin ha de ser el posicionament, el resultat

és ambivalent, és un empat tècnic, ja que la suma de vots nuls, blancs i negatius supera el sí i això pot donar lloc a diferents interpretacions". En aquest sentit, val a dir que en la consulta que va fer Òmnium hi va haver un 4,4% de votants que van apostar pel vot en blanc en el referèndum, un 3,9% pel nul i un 1,4% per l'abstenció. De totes maneres, l'entitat es va mostrar molt satisfeta de l'alta participació i del que representa, al seu parer, un bon exercici de democràcia interna i d'implicació dels socis.

**Apropiació partidista.** Tot i la petició d'Òmnium Cultural que cap formació política en fes una lectura partidista, el fet és que, tan bon punt es va conèixer el resultat de la consulta, tant CDC com ERC, a través dels seus respectius portaveus, van escombrar cap a casa, tot interpretant, en un intent d'extrapolar aquesta votació a la del 18 de juny, que la consulta havia estat una victòria del sí, en el cas dels convergents, i del no, en el dels republicans. Per la seva banda, ICV i el PSC van aprofitar també per fer lectures favorables a la seva posició. El vicepresident d'Òmnium Cultural opina que aquest ús de la consulta en benefici propi pels partits és "normal" i no creu, en cap cas, que es pugui relacionar amb el que pot succeir el dia del referèndum. "La consulta d'Òmnium Cultural no és una mostra sociològica, per tant, els resultats no tenen perquè ser un reflex del referèndum", diu Voltas. Sigui com sigui, el que sí que ha deixat clar l'entitat és que no es posicionarà. "No demanarem el vot per a cap opció, ja que totes dues són perfectament legítimes, però sí que demanarem als ciutadans que el dia 18 va-